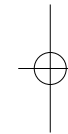
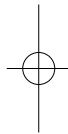

INHOUD

VOORWOORD	2
TEGEMOETKOMINGEN:	
- Nieuws van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap	3
PARAMEDISCH:	
- Decubitus	6
ACTIVITEITEN:	
- Kalender	10
- Daguitstap Bokrijk	11
REIZEN:	
- Italië	13
REDACTIONEEL	
- PAB in gevaar?	19
- Waarom?	20
- Aanval op het PAB	21
LEZERSBRIEVEN: Veerle Noels	24
VERVOLGVERHAAL: Somers & Daniëls - 1	28
AANKONDIGINGEN	31

REDACTIE

Jacky Boelens
Diksmere 43, 9940 Evergem, tel. 09 357 46 46
e-mailadres: jacky@piekernie.org
website: www.piekernie.org

De redactie behoudt zich het recht voor toegezonden stukken in te korten, te wijzigen en met opgave van redenen af te zien van plaatsing.

De verantwoordelijkheid voor de inhoud van de mededeling berust bij de auteur.
Vormgeving (DTP) en druk: Ryhove BW, Gent

VOORWOORD

Beste Piekernieter,

Zomerreces voor onze politici, heuglijke tijden voor onze Belgische sporters (hierbij nog een proficiat aan Kim Gevaerts en Thia Hellebaut), rampzalige tijden voor een aantal andere (vandaar onder meer dat ik dit jaar niet naar de Memorial Van Damme ga).

De superhete julimaand (ik heb daarbij dikwijls gedacht aan de leden tetra's) is dan wel afgewisseld door de killere en regenachtige maand augustus, maar ik heb daar toch ook een probleem mee: regen is vooral sedert mijn handicap (1983) niet bepaald mijn vriend. Ik kan wel intens genieten van een fikse regenbui. Liefst veilig beschut en bij voorkeur met een goed glas wijn, een kaarsje mag ook.

Zomerreces, ook voor de redactie. Ik heb nogal wat stof verzameld (het was misschien van moeten) bij collega's organisaties.

Tot mijn spijt moet ik meedelen dat mijn 'compagnon de route' van de laatste jaren voor de "Ten huize van" om familiale redenen verstek laat gaan. Alle begrip daarvoor.

Hierbij nog eens hartelijk dank aan Chantal Van Buynder voor de prachtige avonden die wij hebben gehad de laatste jaren.

Intussen heeft Veerle Noels (al 18 jaar paraplegiekster) zich spontaan aangemeld als medewerkster voor de redactie: Je kan haar bijdragen lezen in "paraMedisch" en in "Lezersbrieven".

Voortaan vind je in dit lijfblad ook een vervolgverhaal. Somers & Daniëls. Een detectieverhaal geschreven door Ritta Bultinck met ingrediënten van de (rolstoel)ervaringen van ondergetekende. Ik ben even benieuwd als jou zelf omtrent het vervolg. En Rudy Claeys stelt onze situatie in vraag, echt de moeite om te lezen.

Uiteraard verwachten we ook jouw bijdrage(n).

Dit jaar hebben we al 2 Piekerniecafés georganiseerd in de ontmoetingsruimte van het CLNR (voor de oudgedienden het RC). Met veel succes. Wil je er ook aan deelnemen en jouw ervaringen uitwisselen met de patiënten van het CLNR, één adres: info@piekernie.org of telefoon 09 357 46 46.

Tot ziens op één van de activiteiten.

Veel leesplezier.

Jacky Boelens

TEGEMOETKOMINGEN

Nieuws van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap

1. Nieuwe editie van de Handigids

De Directie-generaal Personen met een handicap en de drukker van de Handigids zijn niet tot een akkoord kunnen komen over de voorwaarden voor een herdruk van de Handigids.

In afwachting van een oplossing om deze publicatie opnieuw op papier te kunnen bekomen, kan de elektronische versie ervan nog steeds geraadpleegd worden op de website www.handicap.fgov.be.

De Directie-generaal Personen met een handicap werkt ondertussen aan een procedure waarbij belangstellenden zouden kunnen beschikken over een regelmatig bijgewerkte « papieren Handigids ».

2. Minder invloed van de inkomsten uit arbeid van de persoon met een handicap op zijn recht op de inkomensvervangende tegemoetkoming

Personen met een handicap die vanaf 1 juni 2006 een aanvraag om een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming indienen, genieten voor de berekening van hun inkomensvervangende tegemoetkoming van een vrijstelling van de inkomsten uit werkelijk door henzelf gepresteerde arbeid gelijk aan:

50% voor de inkomensschijf van 0,00 tot 4.000,00 EUR
EN

25% voor de inkomensschijf van 4.000,01 tot 6.000,00 EUR.

Het gedeelte van het beroepsinkomen boven 6.000,00 EUR wordt niet vrijgesteld en wordt volledig in mindering gebracht van het basisbedrag van de inkomensvervangende tegemoetkoming.

Deze nieuwe regeling vervangt dus de vrijstelling van 10% van het beroepsinkomen van de persoon met een handicap.

Tegelijkertijd wordt voorzien dat wanneer de persoon met een handicap een beroepsactiviteit aanvat, het recht op de inkomensvervangende tegemoetkoming en op de integratietegemoetkoming wordt herzien op voorwaarde dat:

- De beroepsactiviteit langer duurt dan drie maanden tijdens het kalenderjaar;
- De persoon met een handicap geen belastbaar inkomen heeft tijdens de jaren -2/-1.

De beslissing heeft uitwerking op de eerste dag van het tweede kwartaal volgend op het kwartaal waarin de beroepsactiviteit werd aangevat.

Wanneer de beroepsactiviteit ten einde loopt en de persoon met een handicap geen aanspraak kan maken op werkloosheidsuitkeringen of uitkeringen van het ziekenfonds, kan de gerechtigde een nieuwe aanvraag bij zijn gemeentebestuur indienen om een aan de nieuwe situatie aangepaste inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming spoedig opnieuw te kunnen ontvangen.

Voor meer informatie:

- Inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming (.doc)
Voor de geactualiseerde gecoördineerde wet- en reglementaire teksten:
- Koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming (.doc)
- Koninklijk besluit van 22 mei 2003 betreffende de procedure voor de behandeling van de dossiers inzake tegemoetkomingen aan personen met een handicap (.doc)

3. Inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming: het begin van een tewerkstelling als werknemer moet niet meer worden gemeld

De gerechtigde op een inkomensvervangende tegemoetkoming en/of een integratietegemoetkoming moet elk gegeven dat aanleiding kan geven tot een vermindering van de tegemoetkoming die hij ontvangt, mededelen aan de Directie-generaal Personen met een handicap.

Vanaf 1 juli 2006 moet het begin van een tewerkstelling als werknemer niet meer worden gemeld. In een eerste fase zal deze maatregel enkel gelden voor de beroepsactiviteit van de personen met een handicap zelf, maar zal later uitgebreid worden tot de persoon met wie de persoon met een handicap een huishouden vormt.

De Directie-generaal Personen met een handicap wordt immers automatisch in kennis gesteld van deze gegevens op basis van het elektronisch personeelsbestand dat in de sector van de sociale zekerheid bestaat.

Evenzo wordt het einde van een tewerkstelling als werknemer automatisch ter kennis gebracht van de Directie-generaal Personen met een handicap door middel van hetzelfde bestand, als dat gegeven daarin aanwezig is.

Indien de Directie-generaal Personen met een handicap wordt ingelicht over het einde van de beroepsactiviteit, zal ze de gerechtigde op de inkomensvervangende tegemoetkoming en/of integratietegemoetkoming daarvan op de hoogte brengen. Dergelijke kennisgeving stelt de persoon met een handicap vrij van de meldingsplicht ten opzichte van de Directie-generaal Personen met een handicap, wat betreft zijn gewijzigde beroepssituatie.

Het gaat hier om de laatste verwezenlijkingen met het oog op een meer globale doelstelling om het verzamelen van informatie te vereenvoudigen in het kader van het onderzoek van de aanvragen om tegemoetkomingen voor personen met een handicap en om de burger, de werkgevers en de andere betrokken instellingen zo weinig mogelijk daarvoor lastig te vallen.

Bron: website VAPH

Medishop

Uw partner voor al Uw verzorgingsmateriaal

Kattestraat 24
9700 Oudenaarde
tel 055/30 94 44
e mail ronny.de.smedt@pandora.be
www.thuiszorg-vlaamse-ardennen.com

Gratis levering aan huis

PARAMEDISCH

DECUBITUS OF DOORLIGWONDEN

Daar ikzelf met een doorligwonde word geconfronteerd en denkend dat er meerderen zijn, wil ik dieper ingaan over dit ongemak.

Na mijn ongeval had ik na enkele dagen al een doorligwonde. Het was een open en diepe wonde. Ze werd dagelijks verzorgd met één of ander natuurlijk product en om de druk te verminderen werd ik op een zandbed gelegd. Het was als het ware een échte zandbak en was de eerste keer dat het in het UZA werd gebruikt. Met een aangenaam gevoel denk ik er aan terug. Mijn bezoekers waanden zich op een tropisch strand, want door de motor was het heel warm op een éénpersoonskamer.

Toen ik het ziekenhuis mocht verlaten en overgebracht werd naar het revalidatiecentrum, werd ik op een waterbed gelegd en werd de behandeling veranderd. De behandelende arts heeft me toen gezegd, dat het beter was om me te laten opereren. Een totale overlapping hebben ze toen gedaan. Weer veranderde ik van bed, nl. een cirkelbed. Om de drie uur werd ik wisselend op mijn buik en rug gedraaid. Op mijn rug kon ik enkel de gaatjes van de plafondtegels tellen en op mijn buik kon ik enkel de voeten van mijn bezoekers zien. Mijn hoofd kon ik enkel naar links of rechts draaien. Ik lag precies op een strijplank en dit bed deed me aan een marteltuig denken. Ik was blij dat de drie weken om waren, want door al dat gedraai was ik zo moe, dat ze me bloed hebben gegeven. Een plezierige anekdote was de komst van de Sint die Marijke haar geschenkjes persoonlijk kwam brengen. Terug in het revalidatiecentrum werd mijn zwembad vervangen door een matras en daar bovenop waterelementen en van een vriend kreeg ik ook nog een schapenvacht om er bovenop te leggen. Zo heb ik jaren gelegen! Tot in 1993 ik terug een doorligwonde kreeg door fel te vermageren tengevolge van een longontsteking. Ik belandde weer voor een half jaar in het ziekenhuis, waar ik weer op het zandbed belandde. Het werd gespoeld met fysiologisch water en er werd daarna een wiek ingebracht die gedrenkt was met een soort gel. Tevens werd ik op een eiwitrijk dieet gezet. Gelukkig had ik graag kaas en vis, want daaruit bestond mijn eten. Toen de wondspecialiste en de behandelende geneesheer vonden dat ik voldoende was bijgekomen, mocht ik

naar huis. De thuisverpleegkundigen moesten me twee maal per dag komen verzorgen. Dat was wel een hele vermoeiende bedoening, want ik moest meer transfers doen dan voorheen: op de traplift van de traplift, op bed en uit bed en dan nog eens terug hetzelfde tot drie maal toe per dag. In 1995 besloot ik om me te laten operen. Tot twee maal toe en zonder resultaat. Het pakte blijkbaar niet en ook door iets wat mijn dochtertje Marijke zei: "mama, als je op een put een plank legt en je springt erop, die put blijft er!" Toen nam ik het besluit om er niets meer aan te doen en ze gewoon verder te laten verzorgen met fysiologisch water en aangezien er in de wonde fistels hadden gevormd, moesten er meer wiken gestoken worden. Toen belandde ik in een depressie, want een hele dag opzitten kon ik niet meer aan (volgens mij). Dus in de namiddag werd ik in mijn bed gelegd en bleef er tot de volgende morgen in dezelfde houding liggen. Ik keek alleen televisie en legde beslag op Marijke. Deze periode was zeker niet aangenaam voor mijn huisgenoten, want mijn leven speelde zich af in de slaapkamer. Mijn sociaal leven was nihil. Enkele mensen kwamen me bezoeken, maar heb ik er van genoten? Ik weet het niet. Familiefeesten waren vermoeiend, want dan was ik wel verplicht een hele dag te zitten. Gezinsvakanties waren er niet meer. De kinderen gingen op kamp, Herwig trok er voor een tijdje tussenuit en ikzelf ben twee keer bij mijn oudste zus gaan logeren en voor de andere keren rekende ik op mijn zoon Maarten. Jaren gingen voorbij en er trad geen verbetering op. In 2005 verergerde ze nog meer. Er was een wonde aan mijn dijbeen bijgekomen. Alhoewel ik zelf goed wist, dat het niet in orde was bleef ik maar mezelf wentelen in zelfmedelijden. Op een morgen, na de ochtendverzorging deed ik zoals gewoonte mijn transfers. Plots hoorde ik de verpleegkundige en mijn thuishulp mijn naam roepen. Ik was even bewusteloos geweest. Ze hadden al een 100 gebeld en ik heb me toen zo kwaad gemaakt, dat ze die terug moesten afbellen en mijn huisarts mochten opbellen. Toen die kwam, vond hij het noodzakelijk dat ik naar het ziekenhuis moest gaan. Doch ik bleef koppig en dan hebben ze Herwig opgebeld. Die heeft me gedwongen om naar 't ziekenhuis te gaan. Terwijl Herwig de nodige telefoontjes deed, bleef mijn thuishulp bij me zitten tot de ziekenwagen me kwam halen. Via spoed werd ik binnengereden en in min hoofd speelde de gedachte hoe lang mijn verblijf dit keer zou duren. Er werd bloed afgetapt, dat na vele pogingen eindelijk lukte. Herwig vertelde me nadien dat ze mijn wonde helemaal hadden opengelegd en gezuiverd. Daar herinner ik me niets van. Wel dat ik naar een afdeling werd gebracht en dat daar een arts vergezeld van nog anderen me de bloeduitslag kwam meedelen. Ik had een bloedvergiftiging opgelopen en moest voor verdere behandeling verzorgd worden op de dienst intensieve zorgen. Vermits er geen plaats was in het UZA werd ik overgebracht naar het Middelheimziekenhuis. Daar werd ik aan een infuus en hartmonitor gelegd en werd er voor de

zoveelste keer bloed getrokken (mijn armen zagen blauw van al dat prikken). Ook werd mijn longfunctie gecontroleerd. Na een goede week werd ik afwachting van mijn transfer naar het UZA overgebracht naar een afdeling. Veel herinner ik me er niet van. Op een gegeven moment kon ik terug naar het UZA. Daar maakte ik kennis met mijn chirurg. Deze vertelde me om de wonde te helen van mijn heup, dat ze dat gingen overlappen met een spier. In afwachting werden mijn wonden verzorgd met gewone bloedsuiker. De rugwonde werd nog steeds met bloedsuiker verzorgd en de heupwonde werd succesvol gedaan. Op een dag kreeg ik zonder reden, een open wonde aan mijn andere heup. Ook deze werd op dezelfde manier geopereerd. De operatie was geslaagd, maar er was wel een zenuw geraakt en was de spier ook niet van de beste kwaliteit. De wonddeskundige kwam regelmatig kijken en mijn rugwonde was zuiver, werd beter (niet spectaculair) maar dit gaf me terug wat meer moed. Na 4 maanden ziekenhuis, belandde ik terug in Hof ter Schelde. Daar werd de bloedsuiker vervangen door suikerpasta. De wonde werd twee maal daags verzorgd: eerst werd ze gespoeld met fysiologisch water, drooggedept, suikerpasta met daarboven een vetverband, voldoende kompressen, absorberend verband en dan afgeplakt. Regelmatig werden er van de wonde foto's genomen, zodat ikzelf ook de evolutie kon zien. Op de 8 maanden, dat ik in het revalidatiecentrum verbleef, was er toch verbetering zichtbaar en mocht ik naar huis. Ik ben nu gelukkig al 4 maanden thuis en wat ik niet voor mogelijk hield was, dat ik een hele dag kon opzitten, twee halve dagen per week terug therapie volgen, genieten van een terrasje en op vakantie gaan. Ik zit nog met mijn wonde en het zal nog een hele tijd duren vooraleer ik er eventueel definitief van af zal zijn. Maar ik hoop dat men mij op een dag zegt dat het ergste voorbij is. Toen ik op controle ging bij de chirurg en de wonddeskundige waren ze beide tevreden. Hopelijk blijft het de positieve kant opgaan en komt er een einde aan deze nachtmerrie.

Veerle Noels

ARM POWERED BY **DOUBLE PERFORMANCE**

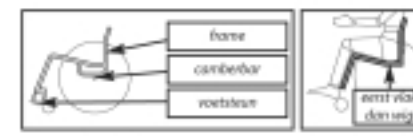

high performance rolstoel & handbike speciaalzaak

Double Performance is expert op het gebied van het op maat bouwen van high performance rolstoelen en handbikes. Al 10 jaar is Double Performance toonaangevend in rolstoel- en handbike-ergonomie. Lichaamsafmetingen zijn maatgevend. Specifiek gewenste kenmerken worden moeiteloos in het frame geïntegreerd. Dit leidt tot het beste resultaat: uitstekend zitten, perfect rijden én er goed uitzien. Kortom: de beste performance! Voor sport en ADL.

High Performance rolstoelen

- maximaal 3 frame modules
- onderhoudsgevoelig
- levenslange garantie op frame
- voor sport en ADL

max. 3 modules

ergozit

Frame model keuze

- 100% op maat gebouwd
- materiaal: - aluminium
- chromolybdeen
- titanium

minimal frame

half-bar frame

mobility frame

Ergonomische zitting

- actieve zithouding
- adequate ondersteuning
- vergroting rompstabieliteit
- goede drukverdeling
- goede aandrijvingsmogelijkheid

performance frame

oversized frame

3 wiel T frame

Rug-ondersteuning

- in elke gewenste vorm mogelijk

holle rug

bolle rug

brede schoulers
smalle heupen

Dé speciaalzaak voor high performance sportrolstoelen, actief ADL rolstoelen en handbikes

Double Performance B.V.
Antwerpseweg 13/1
2803 PB Gouda, Nederland

tel: + 31(0)182 - 573 833
fax: + 31(0)182 - 572 312
email: reacties@doubleperformance.nl
website: www.doubleperformance.nl

ACTIVITEITEN

- **30 september: strandzeilen** De Panne, LAZEF, Dynastielaan 20
Van 12 tot 15 uur; 6 duozeilwagens + 20 zeilpakken voorzien
Vooraf jouw deelname melden aan Jacky
(tel. 09 357 46 46, mail jacky@piekernie.org)
Kosten worden ter plaatse afgerekend in functie van het aantal deelnemers
De ochtend van de activiteit best bellen naar Jacky (tel. 09 357 46 46 of 0476 466 743) om te weten of er voldoende wind is (niet bij Jacky in Wippelgem, maar wel in De Panne), dan maak je de verplaatsing niet voor niets
- **13 oktober: PECHfuif**, Zaal Amigo (Heurnestraat, Oudenaarde-Heurne)
Deuren: 21 uur, kaarten: wvk 2,50 euro (te bekomen bij bestuursleden), kassa 3,00 euro
Be there!!
- **3 december: Sinterklaas in CLNR** (RC voor de oudgedienden)

Data voor film liggen nog niet allemaal vast. Zij zullen via ons tijdschrift en de website bekendgemaakt worden.

Activiteiten die verder kunnen uitgewerkt worden

- ballonvaart (Stefanie)
- luchtdoop (Filip en Jacky)
- valschermspringen (Davy)

Verantwoordelijken activiteiten:

Chris: 09 240 42 14, christiaan@piekernie.org

Davy: 0477 37 80 27, davy@piekernie.org

Jacky: tel. 09 357 46 46, jacky@piekernie.org

Filip: tel. 055 31 04 22, 09 240 63 25, filip@piekernie.org

Kris: 0494 23 53 55, kris@piekernie.org

Mario: 056 53 05 73, mario@piekernie.org

Nico: 09 240 42 39, 0476 30 73 75, nico@piekernie.org

Mireille: 056 68 17 25, mireille@piekernie.org

Stefanie: 0496 68 70 61, stefanie@piekernie.org

Zaterdag 24 juni 2006, uitstap naar Bokrijk

De dag begint met een heerlijk zonnetje, lekker warm...echt piekernieweer. Bokrijk is een prachtig domein met een weelderige plantengroei, een echte oase van rust.

Nadat we gearriveerd zijn in het domein Bokrijk, krijgen we aan de ingang 5 speelkaarten en een plattegrond van Bokrijk. Het domein, een openluchtmuseum van hoe het vroeger allemaal was, bestaat uit 3 grote delen. Namelijk "De Kempen", "Haspengouw" met inbegrepen de 'oude stad', "Oost-en West Vlaanderen".

Dit jaar is er een speciaal kaartspel voorzien dat men kan spelen tijdens zijn bezoek. Men krijgt om te starten 5 speelkaarten met op de achterzijde hele fraaie kunstwerkjes. Deze figuren kan men achteraf als een dominospel in elkaar passen. Aan de hand van dit spel kan men de geschiedenis van loterijen en kansspelen ontdekken.

Welke spelletjes kende men zoal in de 18de eeuw en hoe stond men ertegen over? Zo horen we o.a. levendig de mening van de pastoor.

Per huisje dat we bezoeken mogen we een kansspel meespelen. Telkens we winnen, krijgen we een extra speelkaart, zoniet zijn we natuurlijk een kaartje kwijt.

In het Haspengouwse gedeelte van het openluchtmuseum worden we ondergedompeld in het plattelandsleven van zo'n 100 jaar geleden. Zo kunnen we ons o.a. eventjes inleven in het studentenleven van toen en een kerkdienst meevolgen in het plaatselijke kerkje.

Dankzij de "plaatselijke bevolking" krijgen we echt het gevoel een sprong in de tijd te maken. We lopen onder andere de pastoor tegen het lijf. We begroeten een echte boerenfamilie, de schoolmeester en natuurlijk ook de champetter.

Ik waag ook mijn gokje bij de loting van de champetter, maar spijtig genoeg gaan mijn 2,5 kg appels naar ene Dirk...

In het domein Bokrijk kan men eten naar hartelust, gezien de vele plekje waar men de streekgerechten kan proeven.

Een goed gevuld bord of een lekker stukje boerenbrood, je kan kiezen wat je maar wenst, mmm... ook lekkere wafels, pannenkoeken, ijsjes, en ga zo maar door.

In de huisjes te Bokrijk zelf vind je altijd ambachtslui terug die hun dagdagelijkse job uitoefenen, tabak verwerken, haken, weven, draad spinnen, enz.

In de tijd van toen kende men spijtig genoeg nog geen rolstoelen waardoor de toegankelijkheid in de huisjes niet overal even goed is.

Maar domein Bokrijk heeft zich toch al voor een groot deel ingezet om alles zo aangenaam mogelijk te maken. Echte problemen ervaren we op dit vlak zeker niet.

Om 18 uur sluit het domein en kunnen we vlakbij in brasserie "Het Koetshuis" nog van een laatste maaltijd genieten voor we terug huiswaarts keren. De gebruikelijke toffe teamspirit, een beetje geluk met het weer...wat bij Pieker-
nie bijna nooit een probleem vormt, en voilà, weer een geslaagde uitstap!

Stefanie Zenner

REIZEN

Ciao Italië.

Als je Nederlandse partner naar de Nederlandse voetbal zit te kijken wordt het tijd om op papier terug te gaan naar onze reis naar Italië eind mei begin juni. Wees gerust de reis was mooier dan die pottenstampers ... als ik hem daarnet zo hoorde vloeken na die goal.

We zijn vertrokken op vrijdag 26 mei. Door het overlijden van mijn neef vertrokken we pas in de namiddag. We hadden in eerste instantie in Lugano (Zwitserland) een jeugdherberg geboekt. Deze blijken toch ook dikwijls een toegankelijke kamer te hebben. Als het maar voor een nachtje is heb ik niet veel meer bijzonders dan een bed, en liefst ook een WC, nodig. Maar goed, dat hebben we dus afgeboekt en zijn dan de nacht doorgereden. Oververmoeid kwamen we op zaterdag aan in Cecina Mare in La Bella Toscana. We hadden er op een park, ongeveer 1 km van het dorp, een bungalowtje geboekt. Ik wist niet wat ik zag! Die Italiaanse mensen blijken dus toch kijk te hebben op wat je nodig hebt als je in een rolstoel zit. De doorgangen breed genoeg. De badkamer was voorzien van verhoogde WC met beugels. Een douche met klapzitje... dit vond ik zelf maar niets dus plaatste ik daar dan maar een tuinstoel in. De slaapkamer was wel 7 meter breed en was voorzien van een 2 en een 1 persoonsbed. In principe kan je met 5 in zo'n huisje maar dan wordt het wel een beetje krap, denk ik. Ach, ginder leef je toch meer buiten. We hadden een heel leuk terras met meubilair voor het huisje. Het park had een groot zwembad, kinderswembad, voetbalveld, tennisveld, kinderspeeltuin, winkeltje,... Alle van alles voorzien. Wij voelden ons als God in ... Italië.

Die avond zijn we, voor zonsondergang, ons bed ingedoken. We keken toch tegen een goed gevulde week aan. Ik had me een beetje voorbereid wat betreft de dorpjes en steden die we zeker niet mochten missen. Maar wij zijn toch meer voor: Rij dit straatje maar in, er zal beslist wel iets te zien zijn. En zo dwalen en verdwalen wij altijd op vakantie. In vele tijdschriften en internetsites staan mooie foto's van Toscana maar ze konden niet tippen aan de werkelijkheid. Die zuiderse kleuren.... werkelijk betoverend....

We begonnen onze week met een klein tochtje??? We zouden de dichtstbijzijnde dorpjes bezoeken en reden richting Montescudaio, vandaar naar Guardistallo en toen kregen we het gedacht om die dag Volterra te bezichtigen. En zo verdwaalden we naar Castagneto Carducci. Wat ik daar zag... het was gewoon het einde.... Prachtig. We vonden daar een restaurant waarvan het terras gebouwd was tegen de bergwand. Het terras keek uit op de zee. Moet je je voorstellen: Een zonsondergang in zee, gezien van op de berg. Alsof we nog niet genoeg genoten kregen we een concert van wel 500 zwaluwen welke kris-kras in de rode gloed van de zon dansten..... Voor mij is dat de meest romantische plaats welke ik ooit zag. Za-lig. Wat kan het leven mooi zijn. Uiteindelijk werd onze korte rit toch 120 km! Dat is Toscane, je geniet, je kijkt, je stopt, je rijdt door en geniet verder, en voor je het weet heb je kilometers, veel kilometers.

De volgende dag reden we richting Lucca en Pisa. Als je naar Toscane gaat mag je Lucca niet vergeten. Het is een stadje waar echt de tijd is blijven stilstaan. Nog niet super toeristisch. Voor een stad vind je daar toch nog het dagelijkse leven van een gewone Italiaan. De inwoners komen daar samen aan de dorpspomp om hun flessen te vullen met het bronwater. Daar stonden die kleine italiaanse mensjes met hun armzwerende bewegingen te brabbelen. Het lijkt wel of ze steeds ruzie maken.

"Pronto". Daar werd weer iemand gebeld op zijn GSM. Ik vind het in België een ramp. Maar in Italië lopen in elke straat wel 10 mensen te bellen met dat onding. Wat hebben die mensen toch altijd te vertellen???

Maar goed, we waren in Lucca, met de mooie smalle straatjes, de leuke pleintjes en vele mooie kerken, gebouwen. Italië heeft echte kunstenaars gehuisvest. Wat zijn er mooie beeldjes gebeiteld, schilderijen gemaakt,

in de gevels. In die tijd hadden ze zelfs geen machines! Hoe kregen ze dat toch voor elkaar? Wonderbaar.

In Lucca heb ik kleine busjes, openbaar vervoer, gezien welke waren aangepast met een elektrische lift. Wat het kost weet ik niet, ik heb er geen gebruik van gemaakt

Wat die Italianen dus niet voor elkaar kregen is hun toren van Pisa recht te zetten. Hij stond nog schever dan ik me had voorgesteld. Onderaan de toren waren ze begonnen met restauratie van de toren. We zijn door het stadje nog even tot aan de rivier de Arno gewandeld. Hier en daar nog een mooi gebouw maar meer dan de toren is Pisa toch niet.

Van daar zijn we in het drukst van de dag door de stad Livorno gereden. De brommertjes, fietsers, auto's, alles krioelt er door elkaar. Een onoverzichtelijke warboel waar blijkbaar toch duidelijkheid in zit. Bert vond het zalig om mee te krioelen, hij ging links, rechts, 2, 3 naast elkaar. Alles kon. Maar ik was toch blij dat we die drukte ongeschonden uitgekomen zijn. Wat me wel opviel, nergens, maar ook nergens in Toscane heb ik horen claxonneren. Schijnt ook verboden te zijn in Italië.

De derde dag reden we richting Siena. Nee, dat was me echt te druk, te stads, te toeristisch. (dit is ook de reden waarom we Firenze voor de volgende keer bewaren) Het grote plein, Piazza del Campo was erger dan het strand van Blankenbergen op een zeer zonnige dag. We zigzagden tussen de liggende, staande, zittende toeristen, studenten,... door. Als je die menigte weg dacht was het wel een mooi plein. Maar verder kon het ons niet bekoren en toen we op een terrasje 8 euro moesten betalen voor 2 fanta's in een plasticke beker hadden we al vlug genoeg van die stad. (dit kwam ook door het overlijden van mijn neef, hij was nog maar 29, ik had moeite om in grote menigtes te zijn.) Vlug nog een WC gezocht. Daar vonden we die niet 1,2,3. Toen we dan eindelijk de toeristische dienst vonden bleek daar een toegankelijk toilet te zijn. Bert mocht me eerst een zeer toegankelijke drempel van ongeveer 30 cm optrekken om dan aan het toilet te geraken. Ik bekeek die bril al eens en vond daar in het deksel van die rare doppen. Ik moest toch eerst weten wat dat was vooraleer ik me met mijn achterwerk op het wc verplaatste." Don't worry, it doesn't work!!!!!!" Zei een vriendelijke Italiaanse signora. Dus ik de transfer gemaakt en ja hoor, voor mijn brute kracht werkte dat werkelijk niet. Ik zat dus met de bril half over de pot!!!! (ik had die op voorhand wel getest)

BERT!!!!????? Gelukkig is die redder in nood niet ver weg en kwam ik veilig terug de rolstoel in. Later zagen we in de straat achter de piazza del Campo een nieuw openbaar toilet met... ook een rolstoeltoilet.

Wat de toiletten betreft in Toscane moest ik meestal niet ver zoeken. In elke dorp of stad dat wij bezochten vond ik een openbaar, aangepast toilet, noem het maar een danszaal, zo groot. Dikwijls volledig nieuw. In San Gimignano hebben we het toch ook even moeten vragen bij de plaatselijke ziekenwagenpost. De verplegers van dienst waren niet op de hoogte maar de oude Italiaantjes konden, met veel taal en gebaar, uitleggen dat we de sleutel moesten vragen in de krantenwinkel. Ook de winkels en restaurants waren voorzien van oprijplaten. Ze kunnen vanuit België altijd op les gaan in Italië.

We hebben ook zeer mooie zichten gekregen toen we van Cecina Mare naar Casale Marittimo en zo naar Bibbona, Bólgheri reden. Zeer kleine dorpjes gelegen op de heuvels heel kort het binnenland in. In Italië zou je nog voor je plezier in een rolstoel zitten. Je ziet aan de dorpen die zielige, zwetende, valide toeristen het dorp inklimmen tot boven en dan nog terug naar beneden. Wij, de rolstoelers, zonder gêne, konden lekker met de auto de dorpen in. We parkeerden waar er wat moois te zien was. Maar goed ook dan kun je best een goeie duwer meenemen. Bert zijn kuitspieren waren dubbel zo dik toen we onze reis eindigden! De straatjes waren soms vernijng stijl. Met mijn handbike aan de rolstoel kon ik toch meehelpen om boven te komen... of beneden. Als je voorwielletjes bij het dalen ook nog kunnen blijven steken in de kasseien maak je natuurlijk kennis met die middeleeuwse straatbedekking. Dus veiligheid boven alles: de handbike aankoppelen. In Bólgheri reden we via de langste cipressenlaan in Toscane (4,8km) naar de kust.

Op woensdag is het marktdag in Cecina. De geur van de zuiderse groenten, fruit, kruiden... de smaak- en geurpapillen werden geprikkeld. Overal hoorden we de italiaanse verkopers in hun italiaanse brabbeltaaltje de kopers aanzetten tot kopen. Dat zuiderse temperament. Echt vakantie.

La Bella Toscana, we moeten afscheid van je nemen maar wees gerust: we komen terug.

De 2de week van onze vakantie gingen we beiden terug naar onze kindertijd. Mijn kindertijdvakantie lag in Cervia aan de Adriatische kust. Daar zouden we 2 dagen/3 nachten verblijven. Neem van me aan. Laat je herinneringen zijn voor wat ze zijn. Ik herkende daar bijna niets meer. Juist de camping, de plaats waar we stonden. Verder was Cervia vreemd. Ik zocht herinnering maar ja, alles gaat mee met de tijd. We huurden daar voor een dag een fiets en hebben dan het graf van Pantani in Censatico bezocht. In-druk-wekkend!!!! Italianen worden begraven in huisjes, opgebouwd in marmer! Met 3 generaties samen. We wisten niet wat we zagen. Het eerste huisje was chique maar nog niets met het volgende.... Toen kwamen we bij Pantani. Het huisje, in de vorm van een berg met een

men liggen er bij ons met Allerheiligen nog niet.

Van Cervia gingen we naar Bert zijn kinderjaren. Garda. We hadden daar een hotel, vlak bij het stadje en het meer, met een zeer mooie, toegankelijke kamer. We keken over het zwembad naar het stadje. Wat voor stadje!! Kleine straatjes, leuke restaurantjes, hier en daar een muzikant. super gezellig. Overdag hebben we veel gewandeld langs het meer. 2 keer naar Bardolino. Ik had op internet een tip gekregen op italieforum.nl dat daar de beste ijsjes verkocht worden. Ikzelf ben helemaal niet zot van ijs. Maar ik moet zeggen dat ik daar toch mijn ijsje alleen heb opgegeten. Bert had pech, deze keer mocht hij me niet helpen eten. Dus wie naar het Gardameer gaat, vergeet niet langs te gaan bij Cristallo. Ze hebben daar echt lekker ijs.

Wij hadden het hotel besteld met halfpension. Maar dat viel tegen, zeker na het zien van die leuke terrasjes aan het meer. Ik heb dus mijn stoute schoenen aange trokken en gaan vragen of we niet konden wijzigen in logies alleen. De eerste keer lukte het niet, maar de dog in mij probeerde het nog bij eens andere receptionist en ja hoor, we kregen ons zin. We vonden een gezellig restaurant aan het meer.

De Kroatische dienstster was super vriendelijk, we werden daar goed ontvangen. En weer die mooie zonsondergangen..... Water en zon.... Mijn ideale combinatie.

Zo weinig mussen we hier zien in België zoveel waren er aan het Gardameer. Ze waren één voor één tam. Op de ochtend toen we vertrokken gingen we nog een cappuccino drinken aan het meer op "ons" terrasje waar we 's morgens altijd zaten. Komt daar toch weer een mus bij ons zitten. Ik nam een stukje speculaas dat we bij de koffie kregen en stak het uit naar de mus toe. En ja hoor die hapte toe. Hij pakte het stukje gewoon van tussen mijn vingers. Dus heb ik de camera genomen, ik dacht misschien lukt dat nog wel eens. Daar kwam de mus weer... ik stak dus weer een stukje koek naar hem uit. Maar deze keer loste ik dus niet gemakkelijk want ik wilde dat natuurlijk op foto. Die mus begon me daar te trekken. De vleugels uitgestrekt, helemaal naar achter geleund liet ook hij het stukje koek niet los. Het heeft een pracht van een foto opgeleverd.

Arrivederci Bella Italia. Wat zal ik het missen: de lekkere pizza's, spaghetti ala vongole, lasagne,... Alom... de goede Italiaanse keuken.

Onze verblijven:

www.lacecinella.it (volgens mij een echte aanrader) 6 aangepaste bungalows.

www.bissesti.com kamer 315

Sandra Goossens

REDACTIONEEL

PAB in gevaar ?

Half juni was er plots ophef over het PAB. Er circuleerde een voorstel waarin het PAB hervormd zou worden. Een voorstel met positieve elementen maar ook met 3 ideeën die de budgethoudersverenigingen en GRIP in actie deden schieten.

Minister van welzijn Inge Vervotte wil een nieuw PAB besluit uitvaardigen. Sinds begin 2005 circuleren er achter de schermen voorstellen om het PAB te hervormen. Begin juni 2006 was er een nieuw voorstel. Dit voorstel kwam vanuit het kabinet en was uitgewerkt door de administratie. (het Vlaams Fonds) Het kwam ter sprake in de stuurgroep PAB van het Vlaams Fonds. Daar worden alle beslissingen over het PAB voorbereid door een groep experts. Naast een aantal verbeteringen bevatte het voorstel ook 3 voorstellen die de vrijheid van budgethouders ernstig beknotten.

- Slechts een beperkt deel (1/3e of 1/2e) van het PAB mag nog naar mantelzorg gaan
- er komt een maximum loon voor de PAB assistenten (tot opvoeder klasse 2B)
- de mogelijkheid om 5% indirecte kosten in te dienen wordt voor iedereen vervangen door een forfaitair bedrag van 500 euro

De budgethoudersverenigingen besloten het eigenlijke besluit niet af te wachten en al in actie te schieten. Want eens de politieke beslissing genomen is, is het vaak al te laat.

Er werd een nieuwe website in het leven geroepen: <http://www.pabingejaar.be> Alle leden van de budgethoudersverenigingen kregen ook een aantal postkaarten opgestuurd. Bedoeling was dat ze die doorstuurden aan het kabinet en aan het Vlaams Fonds. Er werd gevraagd om op die kaarten en op de website getuigenissen te schrijven over het werken met een PAB. Op de website stonden op 1 weekend tijd meer dan 50 persoonlijke verhalen.

In het Vlaams Parlement discussieerden de leden van de commissie welzijn over het voorstel. Helga Stevens (n-va), Bart Caron (spirit), Vera Van der Borght (vld) en Mieke Vogels (groen!) namen duidelijk positie in en verdedigden het PAB met verve. De minister kwam als reactie terug op haar voorstel. Zij stelde tijdens de zitting dat het slechts enkele denkpistes waren geweest. Nochtans was dit zo niet gezegd op de stuurgroep PAB. Uit de aanwezigheid van verschillende

gebruikers tijdens de discussie in het Vlaams Parlement en door de honderden reacties die de minister gekregen had, was duidelijk gebleken dat er echter niet voor alle voorstellen een draagvlak is.

In de pers herhaalde Inge Vervotte dat de budgethouders niet meer ongerust hoeven te zijn. Het PAB is niet (meer) in gevaar, de voorgestelde beperkingen komen er niet door.

De budgethoudersverenigingen roepen intussen op om alert te blijven. Ook GRIP houdt de evoluties nauwlettend in de gaten. GRIP wil bewaken dat de keuzevrijheid maximaal gegarandeerd blijft. Voor GRIP moet het PAB een volwaardige zorgvorm worden en moet de wachtlijst PAB structureel weggewerkt worden. Het PAB is een belangrijk middel om mensen zelfbeschikking en autonomie te garanderen.

De discussie over het nieuwe PAB besluit werd op dinsdag 27 juni ook gevoerd in het Raadgevend Comité van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap of het Vlaams Fonds. Vandaar vertrekt een advies naar de Minister. Het advies vraagt om de voorgestelde beperkingen terug in te trekken.

Bron: Grip vzw, Nieuwsbrief

Waarom?

Waarom krijg ik nooit een zitplaats maar wel een staanplaats? Waarom moet ik mijn handicap steeds met handen en voeten uitleggen? Waarom dragen blinden een bril? Waarom "als mijn tante willekes had, kan ze onder de stoof", en kan ik dat niet? Waarom zeggen mensen als het goed gaat: "het bolt goed", terwijl ik altijd bol, dus ... Waarom lopen mensen met een frustratie op de toppen van hun tenen en ik nooit, dus... Waarom moet ik hulp met open armen ontvangen? Waarom zie ik het "zitten"? Waarom "sta" ik goed met een lange broek? Waarom moet ik op mijn rechten "staan"? Waarom krijg ik geen vleugels als het snel "gaat"? Waarom is er een patroonheilige voor de armen (zuster Theresa) en wie is dan de patroonheilige voor de benen? Waarom is "rol" leballen zo moeilijk in een "rol"stoel? Waarom word ik op "mijn tenen" getrapt? Waarom voel ik dat een dag later als ik een stuk in mijn voeten heb gedronken? Waarom veeg ik mijn voeten aan betutteling? Waarom is de bakker op loopafstand? Waarom be"staan" ervoor lelijke mensen geen t"rol"stoelen? Waarom ligt iemand in een ziekenhuis en zit je in psychiatrie? Waarom heb ik een zittend gat? Waarom heeft men een drempel uitgevonden? Waarom krullen mijn "tenen" Waarom zijn "rol"trappen niet geschikt voor "rol"stoelen? Waarom koop ik nieuwe schoenen? Waarom ? Tja waarom...

... anders zou hier andere onzin "staan" !

Rudy Claeys

AANVAL OP HET PAB

Het was een beetje schrikken. Toen we op 18 mei verslag kregen over de plannen van het kabinet Vervotte met het PAB, wisten we eerst niet goed hoe te reageren.

Een woordvoerder van het kabinet, Ritje Pauwels, kwam er op de PAB-stuurgroep toelichting geven. De plannen waren de conclusie van een informatieronde bij verschillende instanties over o.a. de kwestie mantelzorg en de hoogte van de lonen, maar ook de administratie bij indirecte kosten, enkele administratieve kwesties, combinatiemogelijkheden of vrijwilligerswerk. Ook BOL vzw had haar mening geformuleerd over al deze thema's. Het werd echter snel duidelijk dat het standpunt van de gebruikers niet erg doorslaggevend was geweest. Met uitzondering van enkele kleine positieve verbeteringen zou budgethouders een hele reeks beperkingen worden opgelegd.

1. Mantelzorg
2. Een laag maximumloon
3. Een beperking van de indirecte kosten

Ons pleidooi: kwaliteit van leven

Kwaliteit van leven wordt mede bepaald door de mate waarin iemand zelf kan beslissen over zijn leven. Voor het PAB betekent dit dat het belangrijk is zelf te kunnen kiezen:

- Wie is mijn assistent
- Wanneer werkt deze
- Onder welke omstandigheden werkt deze
- Welke assistentie wordt er gegeven
- Hoe wordt de assistentie uitgevoerd
- Waar wordt de assistentie uitgevoerd

De maatregelen van de minister zouden vier grote gevolgen hebben die de kwaliteit van leven doen dalen:

1. Een grote reductie in de keuze van assistenten.
2. Een zware beperking in de keuze van assistentie
3. Een zware beperking wat betreft de plaats waar assistentie wordt gegeven
4. Een beperking van de doelgroep

Conclusie

Ook in het raadgevend comité van het VAPH werd een negatief advies uitgebracht op de voorstellen en hervormingen bij mantelzorg en maximumlonen in het PAB - systeem door te voeren.
Dit is een overwinning.

De discussie in het Vlaams Parlement toonde aan dat geen enkele politieke partij de voorstellen op tafel echt durfde te verdedigen. Het gevaar van zware beperkingen op het PAB is hiermee tijdelijk geweken. We moet echter **alert blijven!** Ondertussen zal BOL aan de minister voorstellen blijven doen ter verbetering van het PAB. We denken dat na jullie massale reacties we nooit sterk hebben gestaan als gesprekspartner.

Bron: Bol vzw, Nieuwsbrief

AT Level®
ADAPTIVE CLOTHING

Aangepaste kleding

- Een functionele collectie.
- Toevoeging van talrijke technologische snufjes, die het zelfvertrouwen van de gebruiker verhogen.
- Minder belasten van de partner en de verzorging.
- Tijdbesparend voor het verplegende personeel.

Deze kledinglijn richt zich tot mensen met functiebeperkingen en rolstoelgebruikers.

Voor verdere informatie bezoek onze website.

www.atlevel.eu

LEZERSBRIEVEN

Hoe 13 juli 1988 ons leven veranderde!

Mijn naam is Veerle, gehuwd met Herwig en moeder van Maarten en Marijke. Ik was jarenlang te werk gesteld in het revalidatiecentrum „Hof ter Schelde” als verzorgende.

Op een zonnige woensdagmiddag besloten we een gezinsfietstocht te ondernemen naar Doel.

Maarten reed voorop, gevolgd door Herwig en ik fietste als laatste met Marijke achterop. Op een moment moesten we in Kallo de baan oversteken en dat deden we dan ook volgens de regels aan een fietseroversteekplaats. En toen terwijl Maarten al aan de overkant stond te wachten, volgden Herwig en ik. Wat ik nu neerpen, heb ik alleen via Herwig vernomen. Een auto had me aangereden en Marijke en ik lagen gewond op de grond. We werden beiden naar de kliniek van Beveren overgebracht en alles leek nog niet zo erg te zijn. Herwig is wel heel de tijd bij me gebleven tot een arts hem vertelde, dat hij met een gerust hart naar huis kon. Toen Herwig de volgende morgen de kliniek binnenkwam, kreeg hij te horen, dat ik het ziekenhuis had verlaten. Groot was zijn verbazing en toen later bleek dat ik overgebracht was naar het UZA, heeft hij de eerste de beste arts aangesproken. In allerijl is hij per taxi (een auto hadden we niet) naar Edegem gekomen, totaal vergetend dat Marijke nog in Beveren was. Daar volgde hem de volgende verrassing. Ze hadden me geopereerd omdat mijn rugwervel ter hoogte van C7 over was. Tevens hadden ze een bout in mijn rechterenkel en een plaat in mijn linkerschouder aangebracht. Toen hij me zag liggen met al die leidingen, besefte hij dat Marijke helemaal alleen in Beveren lag. Na overleg met de advocaat kon hij Marijke alleen op eigen verantwoordelijk overbrengen. Na een grondig onderzoek in het UZA werd bij Marijke een open been breuk en een schedelfractuur vastgesteld. Maar er volgde nog meer onheilspellend nieuws. De artsen van het UZA vertelde Herwig, dat zowel mijn fracturen als die van Marijke in Beveren hadden kunnen vastgesteld worden. Ondertussen werd Maarten opgevangen door familie en bracht Herwig zijn tijd, verdelend tussen Marijke en mij door in het ziekenhuis. Ik lag op de intensieve dienst en of mijn fracturen nog niet erg genoeg waren, kreeg ik er een klaplong bij en werd ik kunstmatig beademd. Dit alles weet ik enkel maar omdat Herwig me het verteld heeft. Wat ik me wel herinner, maar ondertussen zijn we al een hele tijd verder, dat het verplegend personeel mijn haar ging wassen en dat ze vergeten waren de afloop-

darm in een emmer te leggen, zodat ze met natte voeten stonden. Ook dat ze me van een gewoon ziekenhuisbed naar een zandbed hebben getransfereerd staat me vaag voor de geest. Op een dag, kreeg ik het mooiste geschenk. Marijke, in rolstoel met been in het gips en Maarten kwamen bij me op bezoek. Marijke vertelde honderduit en ik kon niets terugzeggen, wat enorm frustrerend werkte.

Toen ik sterker werd, werd ik overgebracht naar de dienst „neurologie”. Ik heb bij mijn weten, nooit vragen gesteld over de toestand waarin ik verkeerde. Het verpleegteam deed zijn uiterste best om het mij zoveel mogelijk naar mijn zin te maken. Marijke was ondertussen ontslaan en was met familie mee naar zee vertrokken. Dagelijks kwam mijn behandelende arts langs, met af en toe een file studenten geneeskunde in zijn zog. Één van de laatste dagen, waren er twee verplegers die een gezinsfoto van ons wilden maken. Tot op heden, hangt ze nog altijd in onze slaapkamer. Na een paar maanden, kreeg ik te horen dat ik verder moest revalideren in „Hof ter Schelde”. Maar nog steeds niet wist ik wat er met me aan de hand was. Dan op een avond, Marijke was tv aan ‘t kijken en Maarten was bezig met zijn eerste Latijnse woordjes, heeft Herwig mij verteld, dat ik voor altijd verlamd zou blijven aan mijn onderste ledematen. Ik moet hem aangestaard hebben, alsof de wereld verging. Nu 18 jaar later zeg ik nog steeds dat ik mijn verlamming vergelijk met een rouwproces. Eerst heb je de verbazing en het ongeloof. Dan denk je, hoe vlugger ik met mijn revalidatie begin, des te vlugger ben je terug de oude. Maar de ontgoocheling was groot en er zijn vele tranen gevloeid, ik heb veel agressie in me gevoeld. Er waren zelfs momenten, dat ik op iedereen in mijn omgeving kwaad was.

De dag dat ik overgebracht werd naar „Hof ter Schelde” was aangebroken. Voor mijn gezin was het beter, want het was dicht bij huis. Ik had gemengde gevoelens: enerzijds ik ging naar een vertrouwde omgeving en maakte het me een beetje blij, maar anderzijds had ik schrik voor het mij zo bekende, doch ook onbekende. Wat zou er me allemaal te wachten staan? Hoe zouden mijn collega’s reageren? Wie zou mijn therapie doen en wat zou die omvatten? Vragen waar ik later wel een antwoord kreeg. Van het zandbed, verhuisde ik nu naar een waterbed omdat ik een doorligwonde had. De verzorging van het ziekenhuis werd dadelijk door de nu behandelende arts veranderd. Toen ik dan nog te horen kreeg, dat ze moest geopereerd worden, stortte ik weer in. Het beetje moed dat ik had gekregen, kreeg een deuk. Gedurende drie weken heb ik op een cirkelbed gelegen, dat meer op een marteltuig leek dan op een bed. Daar kreeg ik mensen over de vloer, die enkel uit nieuwsgierigheid komen. Anderen kwamen omdat ze zich verplicht voelde. Maar de mensen die kwamen voor de Veerle die ik vroeger was, waren maar met heel weinigen. Hoe langer ik van huis was, hoe meer dat dat me duidelijker werd. Niets alles was kommer en kwel. Ik

heb in die periode een brief naar het radioprogramma ite bed of niet te bedi van Jos Ghijsen geschreven. Groot was mijn verbazing dat het werd voorgelezen een paar dagen voor Kerstmis. De brief ging over mijn verschillende bedden. Daarom vond ik het een gelegenheid om naar dit programma schreef, aangezien ik er wekelijks naar luisterde.

Ik deed mijn uiterste best in de therapie, maar ik had nog een probleem dat niet op te lossen was.

Ik was incontinent en heb meer dan eens nat gezeten, want me telkens een huilbui bezorgde. Ik leerde mijn kinderen zindelijk worden en zelf moest ik verbanden dragen om mijn urine op te houden.

De blaastraining heeft niet veel geholpen, want ik zat al nat voor ik op vastgestelde uren op de pot mocht omdat ik het niet voelde stromen.

Ondertussen was er een nieuw jaar begonnen en lag ik nog steeds in het revalidatiecentrum. Van een medepatiënt kreeg ik het boek van Jean-Pierre Goetgebuer „handicap onverklaarbare bondgenoot“ cadeau. Ik had het al eens gelezen toen ik nog werkte. Maar nu las ik het op een ander manier, omdat ik veel van mezelf er in terug vond. Sommige mensen vonden het vreemd, dat ik nu juist zo'n boek wou lezen. Op en dag vatte ik mijn moed samen en zei Herwig dat ik naar huis wilde. Na overleg met de arts, mocht ik een namiddag naar huis. Alles leek er zo klein en anders dat ik al bijna dadelijk terug wou. Vanaf toen, was de wens om voorgoed thuis te zijn groot. Er moesten wel een aantal aanpassingen gebeuren: een traplift, een aangepaste keuken, bredere deuren. Toen die geplaatst waren, mocht ik een weekend overnachten. Stilaan werd er een datum vooropgesteld dat ik naar huis mocht, tot grote vreugde van mezelf, maar ook van Herwig en de kinderen. 16 augustus 1989, meer dan een jaar na mijn ongeval was het zover. Er zou dagelijks fulltime familiehelp komen en een verpleegster 's morgens en 's middags. Zalig om met zijn vieren terug bij elkaar te zijn. Ook al moest ik elke dag op therapie, maar 's avonds in mijn eigen bed te slapen deed zo goed! Dank je Herwig dat je me naar huis hebt gebracht. Het leven ging verder en wat ik nooit had durven dromen, we gingen op reis naar het buitenland. Zo zijn we naar Spanje, Duitsland en Frankrijk geweest. Ook onze eigen kust vergaten we niet. Alles ging goed tot ik in 1993 terug moest opgenomen worden in het UZA met een longontsteking en door te vermageren had ik weer een doorligwonde opgelopen. De diëtiste gaf me al dadelijk een eiwitrijke, calorierijke voeding. Gelukkig at ik graag vis, want dat stond op mijn dagelijkse menu en ook enkele voedingssupplementen. Toen leerde ik ook Martine, en vrijwilligster kennen. Ik die niet graag bemoederd werd, aanvaardde het van haar wel. Ik keek elke dinsdag naar haar uit en ik koesterde voor haar gevoelens zoals een dochter voor haar moeder. Was ze er eens niet, dan was het een gemis. Na een half jaar mocht ik het ziekenhuis verlaten, maar de doorligwonde was er

nog steeds. Om het nat liggen of zitten tegen te gaan hebben ze me een verblijfsonde gestoken. Doch nog steeds had ik het moeilijk met mijn incontinentie. Omdat reizen naar het buitenland niet meer mogelijk waren omwille van de wondverzorging, beperkten we om er voor een paar dagen tussenuit de knippen naar de kust of naar Nederland.

In 1995 was ik de verzorging van die doorligwonde zo beu, dat ik besloot om me te laten opereren. Dit heb ik tot driemaal toe laten doen, maar telkens lukte de operatie niet. Vanaf toen, dacht ik dat bedrust zou helpen. Ik nam geen deel meer aan het sociale leven tot begrijpelijke ergernis van Herwig, werd ook veel-eisender naar de kinderen en vooral naar Marijke toe. Dit alles heb ik nu pas begrepen na 18 jaar.

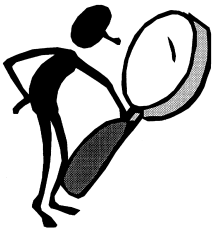
Vorig jaar (2005) was heel mijn toestand verre van gezond, maar van ziekenhuisopname wou ik niet weten, ondanks mijn huisarts en Herwig er op aandrong. 't Heeft een tijdje geduurd, maar ik heb er in toegestemd. Maar hoelang zou het ditmaal duren?

Via spoed in het UZA, werd ik na de bloeuitslag naar de intensieve dienst gebracht. Maar aangezien er in het UZA geen plaats was, moest ik naar een ander ziekenhuis. Na de intensieve periode kon ik terug naar het UZA, waar nog een paar operaties zouden gebeuren. Mijn doorligwonde werd helemaal opengelegd en gezuiverd. Ik begon meer en meer in te zien, wat ik mijn gezin gedurende al die jaren had aangedaan. Toen er sprake was, om terug voor een periode naar „Hof ter Schelde“ te gaan heb ik me eerst verzet, totdat ik hoorde dat ik op een andere afdeling terecht zou komen. Ik werd er onthaald alsof ik nooit was weggeweest en dat deed me goed. Tenslotte had ik jaren met deze mensen samengewerkt. Voor het eerst in al die jaren, wilde ik praten met een psychologe. Die gesprekken hebben wonderen verricht, want ik kan nu zeggen na 18 jaar dat ik mijn handicap aanvaard heb. Het rouwproces is ten einde, al heb ik nog een weg te gaan.

In ons gezinsleven is er veel veranderd. Marijke is gelukkig getrouwd met haar Kris en Maarten heeft zijn geluk gevonden bij zijn Caroline. Herwig en ik zijn verhuisd naar een appartement waar ik me van het eerste moment thuis voelde. We gaan ook weer voor het eerst in jaren, weer naar zee en maken plannen om volgend jaar een citytrip te doen.

Wat heb ik allemaal gemist, door mijn eigen koppigheid en zelfmedelijden. Ik wil vooral Herwig en de kinderen bedanken, voor het geduld dat ze met me hebben gehad.

Veerle Noels

VERVOLGVERHAAL

Somers & Daniëls - 1

Frank Somers peuzelde de laatste restjes van zijn ontbijt op, ruimde de tafel af en rolde toen gezwind naar de voordeur. Onderweg griste hij zijn pet van het halkastje, mikte zijn paraplu behendig in zijn achtertas, sloeg de deur dicht en reed het tuinpad op naar zijn auto.

Als een brave jongen ging hij een dagje doorbrengen bij zijn moeder aan de kust. Die was enkele jaren geleden weduwe geworden en hield ervan om hem elke maand een ganse dag bij haar te hebben. Frank deed altijd zijn best om daaraan tegemoet te komen. Hij liet zich dan flink verwennen. Ze beleefden samen de gekste dingen en hadden altijd veel plezier. Ze was de zeventig al gepasseerd maar kon nog giechelen als een schoolmeisje. Ze deed alles in haar flatje zelf, zelfs voor de schoonmaak had ze niemand nodig. Alles zag er immer piekfijn uit. Daarbij had ze altijd van alles te doen, surfte regelmatig op internet, had een heleboel jongere vriendinnen en massa's kennissen, die om de haverklap op visite kwamen en ging regelmatig wandelen met de plaatselijke wandelclub.

Hij was dol op zijn kranige moeder. En zij was trots op hem. Na het ongeluk was ze totaal ontredderd geweest, haar wereld was ineens gestort. Het was voor haar dat hij zich tenslotte toch herpakte. Voor Francy moest hij het niet doen, die zag het meteen al niet meer zitten om met een rolstoel door het leven te gaan. Ze kon het niet aan, ze hield teveel van hem zei ze om hem zo hulpeloos te zien. Rare liefde: iemand in de steek laten omdat die je hulp nodig had! Ze moest maar eens komen kijken hoe hij het nu maakte! Of nee, dat moest ze niet. Ze liet hem volmaakt onverschillig, hoe verliefd hij er ook op geweest was.

Frank passeerde de afrit van Aalter. Hij dacht terug aan Mieke. Mieke met de vrolijke ogen. Mieke die graag lachte en alles scheen te begrijpen. Maar ook Mieke was voorbij gegaan. Nu hield hij zich verre van de vrouwen. Tenminste dat probeerde hij. Maar hij had nog altijd dezelfde charmes als vroeger en af en toe viel daar nog wel eens iemand voor.

Frank grinnikte. Hij had eens een vrouwtje aan de haak geslagen door als een volleerde equilibrist de roltrap van de Inno af te denderen. Wie deed hem dat na?

Hij reed Oostende-stad binnen en parkeerde zo dicht mogelijk bij de dijk. Hij kon zich enorm ergeren aan het gebrek aan voorbehouden parkeerplaatsen. Maar vandaag viel het mee. Ooit had hij zijn auto dubbel geparkeerd en zo een onverlaat geblokkeerd die een plaatsje ingepikt had met een hele hoop heisa als gevolg. Dat deed hij nu niet meer. Het sop was de kool niet waard.

Frank rolde de flat van zijn moeder binnen. Het weerzien was zeer hartelijk, aan beide zijden.

"Hou op, malle jongen, je kraakt mij", kreunde zijn moeder toen hij haar een stoere knuffel gaf.

"Jij bent niet te kraken, mams!... Wat schaft de pot vandaag?"

"Patatjes met groentjes en vlees, daar worden kleine jongentjes groot van", grapte Anna. "Een verrassing voor je verjaardag! Wat denk je daarvan?"

"Mijn verjaardag...??? Ma toch! Dat is pas in november!!"

"Hihi, dat wist ik niet meer. Ik word een beetje dement zeker?!?!... Ach, ik maakte maar een grapje, je moet niet zo bezorgd kijken. Maar een verrassing is het wel, ik kan je nog niks verklappen!"

Even later zaten ze rustig te keuvelen bij een kopje koffie. Over zijn werk vertelde Frank niet veel. Hij was vóór de crash, zoals hij het ongeluk graag noemde, inspecteur van politie geweest. Na zijn revalidatie had hij zijn werk gewoon weer opgepakt. Hij stond nu in politiekringen bekend als "de rolstoeldetective" en deed als "argeloze" rolstoeler prima undercoverwerk. Zijn oversten waardeerden hem om zijn scherp inzicht en mensenkennis en haalden hem erbij als ze een weerbarstige betichte tot bekentenissen wilden overhalen. Hij werd overal ingezet waar de gewone middelen faalden en hij hield van de afwisseling die dat teweeg bracht. Maar de meeste voldoening voelde hij toch wanneer hij zich kon vastbijten in een zaak en die tot een goed einde kon brengen. Hij werkte dan het liefst met Jacky Daniëls, een jonge, montere kerel die van aanpakken wist. Ze vormden een prima stel.

"Ik krijg honger, ma. Waar blijft jouw verrassing? Moeten we er niet aan beginnen?"

"Ah, da's waar ook. Wat gaat de tijd toch snel als je zit te babbelen! Ik heb alles al klaar gezet op de keukentafel. Ga maar eens kijken!"

"Er staat niks in de keuken, ma..."

"Oei, ben ik dat vergeten, nee toch???... Maar ja, kijk: alles is er!..."

"Ma???"

"Ik blijf erbij, alles staat klaar."

Opeens had Frank het door. Die dekselse ma toch: op de keukentafel stond alleen haar handtas.

"Zeg, ben jij wel een detective?? Duurt het altijd zo lang?" plaagde Anna. "Ik nodig je uit voor een dineetje. Ik had geen zin om eten te maken. Wat zeg je daarvan?"

Tien minuten later rolden ze lachend naar het restaurant op de hoek.

Daar hadden ze de beste tong van de ganse Belgische kust. Dat was Franks lievelingsgerecht. Ze waren nog net niet aan de koffie toe, toen zijn gsm begon te biepen...

Wordt vervolgd

Ritta Bultinck

AANKONDIGINGEN

Gezocht

Voor thuiswerk zoeken wij iemand met interesse in Psychologie om mensen te informeren over onze vakantiecursussen voor jongeren.

Meer info 0478 391 208 of www.jongerenenservice.be.

Reizen

Een luxe, volledig voor rolstoelers aangepast gastenverblijf met alle denkbare comfort gelegen nét over de grens in Duitsland in een prachtige landelijke omgeving vlakbij de rivier de Vechte.

Waarom is Veld und Vechte nu zo geschikt voor rolstoelers; de punten op een rij:

- eigen ruime parkeerplaats
- alle paden zijn breed en zonder drempels
- gratis gebruik van ons eigen Scootmobiel
- geen drempels in suite
- veel bewegingsruimte in de suite
- ruime doorgang zonder deuren naar slaapkamer
- bed op hoogte (\pm 60 cm.)
- met elektrisch verstelbare bedbodems
- hotelschakelaars, lichtschakelaars op rolstoelhoogte, trekschakelaar bij bed
- badkamerwastafel op rolstoelhoogte
- u kunt met rolstoel in badkamer, ook keren
- beugels bij toilet en douchegedeelte
- gemonteerde wanddouchestoel op juiste hoogte
- bereikbare afzetruimte in douche voor eigen spulletjes
- thermostatische kranen, grote douchekop, 2e douchekophaak op juiste hoogte

Adres: Lilienweg 6 - D-49828 Veldhausen-Neuenhaus Telefoon 0049 59 41 925
806 Telefax 0049 59 41 988 4927, info@veldundvechte.eu

HINT heeft deze maand de volgende tip voor u:

Nieuw luistertijdschrift: "Hoorzaak".

"Progebraille Helen Keller" werkt voor mensen met een leeshandicap. Met artikels uit gewone dag- en weekbladen maken ze tijdschriften voor blinden en slechtzienden.

Vanaf de zomer 2006 komt er een nieuw luistertijdschrift bij: "Hoorzaak".

"Hoorzaak" wordt het eerste stereotijdschrift in Vlaanderen.

Het gaat om een hoorspelomnibus waarin verschillende genres aan bod komen.

Een jaarabonnement kost 8 euro.

Wie interesse heeft en hierover meer wil weten, kan bellen naar het nummer: 011/23 07 61.

Mailen kan naar: abonnementen@phk.be.

Interactieve tentoonstelling over de leefwereld van personen met een handicap.

Het programma bestaat uit twee grote delen: "Ontmoeting in het donker" en "Schijnwerpers op inclusie".

Het doel van deze tentoonstelling is mensen laten ervaren hoe het is om met een beperking of handicap te leven. Men ondervindt letterlijk met welke hindernissen in de samenleving mensen met een visuele of fysieke handicap te maken krijgen.

Met de fototentoonstelling wil men een aantal vooroordelen uit de weg ruimen en mensen aansporen om verder te kijken dan de handicap. De interactieve tentoonstelling richt zich tot scholen en professionelen die omgaan met diversiteit en toegankelijkheid voor iedereen, belangrijk vinden.

De tentoonstelling loopt van 4 t.e.m. 21 oktober 2006 van 9u tot 16u in Gent.

Vooraf reserveren is noodzakelijk en kan via Blindenzorg Licht en Liefde, tel: 0476/72 68 08.

De kostprijs bedraagt 3 euro voor kinderen en studenten, 2 euro voor studenten van Gentse scholen en Oostvlaamse provinciale scholen en 5 euro voor volwassenen.

Een vrij bezoek van de tentoonstelling (zonder het educatieve aanbod) is mogelijk voor particulieren en gezinnen.

Hint vind je op de volgende adressen:

Aalst	Langestraat 12	053/71.19.86
Gent	Holstraat 123	09/234.05.80
St-Niklaas	Kalkstraat 22	03/765.93.21

fax: 09/223.00.08 web: <http://www.hintoostvlaanderen.be> email: hint@scarlet.be
(ingezonden mededeling)